

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/424/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412202371
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6412202371.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa PIARG, spol. s r.o., so sídlom Planckova 3/1209, Bratislava V, IČO: 35 922 591, proti odporcom : 1/ Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Nám. Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, IČO: 30416094, 2/ Obec Štiavnické Bane, 969 81 Štiavnické Bane, IČO: 00321028, právne zastúpená JUDr. Antonom Matúškom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom 965 01 Žiar nad Hronom, Dr. Jánskeho 19/11, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo výške 9.294.297 €, o odvolaní navrhovateľa a odporcu 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/18/2012-153 zo dňa 05. 09. 2012, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/18/2012-169 zo dňa 09. 11. 2012, takto

rozhodol:

Výrok rozsudku, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa a v súvisiacom výroku, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi v 2/ rade trovy konania vo výške 76.077,64 € k rukám jeho právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi 2/ trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 19.019,70 EUR k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa o náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu v celkovej výške 9.294.297 €. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci dospel k záveru, že v danej veci chýba jeden zo základných predpokladov zodpovednosti štátu - existencia škody, ktorá by vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom obce. Konštatoval, že navrhovateľovi nerealizáciou predaja obchodného podielu škoda nevznikla, pretože tento predaj sa nemohol uskutočniť, keďže navrhovateľ ako spoločnosť, nemôže predať vec, ktorú vlastní. Navrhovateľ teda nemohol mať zisk z uzavretej zmluvy o budúcej zmluve, preto neprekázal dôvodnosť nároku na náhradu ušlého zisku. Pokiaľ sa týka možnosti získania úveru, v zmysle dohôd medzi navrhovateľom a treťou osobou v zmluve o budúcej zmluve, poukázal na to, že v prípade uzavretia zmluvy o úvere veriteľ sa zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech finančné prostriedky do určitej výšky, a dlžník sa zaväzuje tieto poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. To znamená, že navrhovateľ by musel získaný úver vrátiť, preto nemožno považovať za zmenšenie jeho majetku a nezískanie úveru za ušlý zisk.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní. Navrhovateľ v konaní úspešný nebol, odporca v 1/ rade v konaní úspech mal, avšak trovy konania si neuplatnil. Preto okresný súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia odporcovi v 2/ rade v súlade s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej v texte „Vyhľadka“).

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie tak navrhovateľ, ako aj odporca 2/.

Navrhovateľ namietal, že okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s tvrdením okresného súdu uvedeného v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že odporca v 2/ rade nie je pasívne legitimovaný, pretože v žalobnom návrhu žalobca podrobne zdôvodnil, v čom spočíva pasívna legitímácia odporcu 2/. Prvostupňový súd teda nepostupoval v súlade so zákonom, ak po zistení, že odporca v 2/ rade nie je pasívne legitimovaný na základe ust. § 94 ods. 3 O. s. p., konanie vo veci zamietol. Trval na tom, že zavinenie, ako jeden z nevyhnutných predpokladov pre uplatnenie náhrady vzniknutej škody navrhovateľ nepochybne preukázal v tomto konaní, okrem iného aj rozsudkom v trestnej veci Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 1T/55/11, keď porušenie právnej povinnosti odporcu 2/ spočívalo v jeho nečinnosti odo dňa 06. 07. 2007 do 14. 04. 2010. Opätovne zdôraznil, že súčasťou návrhu bola aj zápisnica z mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 15. 10. 2007 a splnomocnenia jednotlivých spoločníkov na prevod 50% z každého obchodného podielu, ktoré vlastní strategickému investorovi (tretej osobe) a jednotlivo splnomocnili konateľa spoločnosti, aby v ich mene uzatvoril zmluvu o budúcej zmluve s treťou osobou a následne konal vo veciach prevodov týchto obchodných podielov. Konštatoval preto, že nebyť protiprávneho konania odporcu v 2/ rade spoločníci dôvodne očakávali zväčšenie svojho majetku, pretože by disponovali dostatočnými finančnými prostriedkami na ďalšie projekty v obci Štiavnické Bane. Na záver spochybnil rozhodnutie okresného súdu aj v časti náhrady trov konania, keď trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia nepovažoval za účelné, pretože štát má rozsiahly aparát pracovníkov platených z peňazí daňových poplatníkov, súčasťou ktorého sú aj osoby s právnickým vzdelaním, dostatočne spôsobilé na zastupovanie štátu v konaniach pred súdmi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporca 2/ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, a to proti jeho výroku o trovách konania (v poradí tretiemu výroku), ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť odporcovi v rade 2/. Namietal, že prvostupňový súd nepostupoval správne, keď vydaným rozsudkom nepriznal právnenému zástupcovi odporcu v rade 2/ trovy konania za študovanie spisu dňa 11. 05. 2012 a nesprávne vyčíslil aj odmenu za účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 23. 05. 2012. Nestotožnil sa ani s názorom prvostupňového súdu, že právnenému zástupcovi nepriznal odmenu ani za študovanie spisu na okresnom súde dňa 03. 09. 2012. Taktiež namietal vyúčtovanie odmeny 1 x paušál vo výške 7,63 €. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že navrhovateľovi uloží povinnosť nahradiť odporcovi 2/ trovy konania vo výške 133.143,84 €.

Odporca 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že námietka odvolateľa, podľa ktorej okresný súd mal po zistení, že odporca 2/ nebol pasívne legitimovaný v predmetnom spore konanie voči nemu zastaviť, je nepochopením rozdielu medzi podmienkami konania a vecnou legitímáciou účastníkov konania v danom konaní o náhradu škody. Odporca 2/ mal v konaní procesnú subjektivitu, spôsobilosť na právne úkony, ako i procesnú spôsobilosť v plnom rozsahu, preto zastavenie konania voči nemu neprichádzalo do úvahy. Opätovne zdôraznil, že odporcovi 2/ chýba pasívna vecná legitímácia, nakoľko obec v stavebnom konaní nevykonáva výkon územnej samosprávy, ale len prenesený výkon štátnej správy v tejto oblasti podľa čl. 71 Ústavy SR, preto aj v prípade pochybenia obce, zodpovednosť nesie štát - Slovenská republika, ktorá skutočnosť vyplýva aj zo zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení. Navrhovateľ v konaní nepreukázal žiaden predpoklad pre vznik a existenciu náhrady škody voči štátu, preto okresný súd rozhodol vecne správne, ak návrh navrhovateľa zamietol. Navrhol, aby odvolací súd vo veci samej rozsudok okresného súdu potvrdil a v poradí tretí výrok týkajúci sa náhrady trov konania zmenil tak, že navrhovateľovi uloží povinnosť nahradiť odporcovi 2/ trovy konania vo výške 133.143,83 €, ako aj trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k najzásadnejším argumentom uvádzaným navrhovateľom a odporcom 2/ v odvolaní, odvolací súd dodáva nasledovné :

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o neodôvodnenosti nároku navrhovateľa. Obsah predmetného odvolania je takmer zhodný s obsahom žalobného návrhu navrhovateľa, ako i prednesmi pred prvostupňovým súdom, a preto samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam navrhovateľa je úplné. Navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Poškodený je povinný vznik škody na svojej strane preukázať a v konaní o nároku na náhradu škody tak práve na navrhovateľovi leží dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje. Aj pre rozhodovanie súdu o nároku na náhradu škody, resp. i ušlého zisku totiž platí ust. § 154 O. s. p., ktoré stanovuje, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. To znamená, že rozhodujúci je skutkový stav veci aký je v dobe, kedy súd vyhlasuje svoje rozhodnutie a nie stav, ktorý s väčšou alebo menšou pravdepodobnosťou v najbližšej dobe nastane. Ak neexistuje škoda, resp. ušlý zisk v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku na jeho náhradu, bol nárok uplatnený predčasne, čo má za následok zamietnutie žaloby bez toho, aby bolo nutné zaoberať sa splnením ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu (viď i rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 2601/2010).

Ak navrhovateľ spochybňuje úplnosť a správnosť skutkových zistení súdu a namieta vykonané dokazovanie, k uvedenému odvolací súd uvádza :

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov, alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Tak isto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci tohto orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Aj podľa judikatúry Ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, príp. sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 252/03). Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Námietka navrhovateľa, že prvostupňový súd nevykonal navrhnuté dôkazy nachádzajúce sa v spise, konkrétne sa neoboznámil so zápisnicou z mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 15. 10. 2007 a splnomocnením jednotlivých spoločníkov na prevod 50% z každého obchodného podielu, ktoré vlastní strategickému investorovi (tretej osobe) a jednotlivito splnomocnili konateľa spoločnosti, aby v ich mene uzatvoril zmluvu o budúcej zmluve s treťou osobou a následne konal vo veciach prevodov týchto obchodných podielov, neobstojí. Je zrejmé, že sám navrhovateľ uvádza, že uvedená zápisnica bola súčasťou návrhu. Žiadnym spôsobom zápisnica z mimoriadneho valného zhromaždenia a prípadné splnomocnenia neboli zo strany okresného súdu spochybňované, avšak pre posúdenie samotného nároku na náhradu škody z nich okresný súd nevychádzal, pretože pre posúdenie vzniku ušlého zisku vo výške 30 mil. Sk v pôvodne platnej mene, (ktorá suma bola dohodnutá ako cena medzi navrhovateľom a treťou osobou, ktorá osoba sa zaviazala vstúpiť odkúpením 50% vlastníckych podielov všetkých spoločníkov do spoločnosti navrhovateľa, a k realizácii predaja 50% vlastníckych podielov všetkých spoločníkov nedošlo) je podstatné, že navrhovateľ zostal vlastníkom týchto obchodných podielov, a nedošlo tým k žiadnemu zníženiu majetku tejto spoločnosti. Ak teda nedošlo k prevodu 50% vlastníckych podielov všetkých spoločníkov na tretiu osobu, hodnota týchto vlastníckych podielov naďalej zostáva v prospech navrhovateľa, ktorý nimi môže disponovať i do budúcnosti.

Aj právny záver okresného súdu spočívajúci v tom, že v prípade uzavretia zmluvy o úvere nedošlo zo strany navrhovateľa k vzniku škody - ušlého zisku je správny, pretože pokiaľ na požiadanie dlžníka poskytne veriteľ v jeho prospech finančné prostriedky do určitej výšky, je dlžník povinný tieto poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, teda, získaný úver je povinný vrátiť a ak navrhovateľ tvrdí, že nebyť protiprávneho konania odporcu v 2/ rade, spoločníci by dôvodne očakávali zväčšenie svojho majetku, uvedené zväčšenie majetku žiadnym spôsobom nešpecifikoval, nekonkretizoval, preto v tomto rozsahu by bol nárok týkajúci sa ušlého zisku spočívajúceho v tom, že by spoločníci disponovali dostatočnými finančnými prostriedkami na ďalšie projekty v obci Štiavnické Bane neurčité, ale predovšetkým aj neisté vzhľadom na riziko vyplývajúce zo samotnej podstaty podnikateľskej činnosti. Je nevyhnutné uviesť, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by spoločníci dôvodne očakávali výlučne len zväčšenie svojho majetku a v akom rozsahu, príp. by disponovali finančnými prostriedkami na ďalšie projekty za účelom čoho by získali majetkový prospech, a v akom rozsahu, keď v prípade podnikateľskej činnosti uvedený zisk, príp. očakávané majetkové hodnoty, nemôžu byť považované za konkrétny určitý nárok, a teda ani nárok právny.

Ak teda okresný súd konštatoval, že u navrhovateľa nebol preukázaný vznik škody - ušlého zisku v rozsahu, v akom sa ho domáhal, a súčasne neexistovala prípadná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, ktorú si navrhovateľ uplatňoval, je jeho právny záver vecne správny. Prvostupňový súd preto správne právne odôvodnil prečo návrhu nevyhovel, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom vyžadované predpoklady pre vznik zodpovednosti na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Ani námietka odvolateľa týkajúca sa vecnej pasívnej legitímácie odporcu 2/ nie je dôvodná. Okresný súd správne odkázal na ust. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej v texte „Zákon o zodpovednosti za škodu“), a to najmä ust. § 10 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého územná samospráva zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy. Podľa § 10 ods. 2 písm. b) tohto zákona územná samospráva zodpovedá za škodu podľa odseku 1, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup obce preto zodpovedá štát - Slovenská republika (ust. § 1 písm. a/ až c/ Zákona o zodpovednosti za škodu), preto pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní bola Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. d/ Zákona o zodpovednosti za škodu). Pasívnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom povinnosti, ktorá je predmetom konania. Oprávnenie vystupovať v mene štátu neznamena, aby navrhovateľ si svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom uplatnil priamo proti obci, a keďže odporca 2/ nie je nositeľom povinnosti vyplývajúcej z ustanovení Zákona o zodpovednosti za škodu, odvolací súd v dôsledku nedostatku pasívnej legitímácie na strane odporcu 2/ považoval i v tomto rozsahu výrok rozsudku okresného súdu za vecne správny.

K námietke navrhovateľa, že okresný súd mal v tomto rozsahu návrh voči odporcovi 2/ zastaviť nie je správny, keď okresný súd neskúmal podmienky konania, na základe ktorých by k zastaveniu došlo

(viď aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 149/2011 zo dňa 26. 09. 2012). Nedostatok vecnej legitímácie, či už pasívnej alebo aktívnej vždy vedie k zamietnutiu návrhu bez povinnosti skúmať vecnoprávnu stránku konania. Otázka vecnej legitímácie zostáva zachovaná aj v prípade novely zák. č. 412/2012 Z. z., ktorým bol Zákon o zodpovednosti za škodu zmenený, pričom daný zákon nadobudol účinnosť dňa 01. 01. 2013. Keďže touto novelou nebolo dané prechodné ustanovenie a ide o procesnoprávny predpis, nakoľko upravuje zastupovanie Slovenskej republiky, tak pre ďalšie konanie od 01. 01. 2013 sa aplikuje znenie dané novelou - zák. č. 212/2012 Z. z.. Na základe uvedeného aj odvolací súd v konaní konštatuje, že aj v rámci odvolacieho konania, a teda i prvostupňového konania, bolo správne konané so Slovenskou republikou, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy, výstavby a racionálneho rozvoja Slovenskej republiky v zmysle § 4 ods. 1 písm. d), ktoré znenie je i po novele totožné. Na základe uvedeného súd aj v odvolacom konaní ďalej konal s odporcom 1/, ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky.

Na základe odvolania odporcu 2/ proti výroku, ktorým okresný súd uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi 2/ trovy konania vo výške 76.077,64 € do rúk jeho právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, odvolací súd preskúmal vecnú správnosť i tohto súvisiaceho výroku o náhrade trov konania. Právny záver okresného súdu, podľa ktorého o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní, je správny. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, naopak, odporca 2/ bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Pokiaľ okresný súd pri náhrade trov právneho zastúpenia vychádzal z ust. § 10 ods. 1 Vyhlášky, a priznal právnemu zástupcovi odporcu 2/ trovy právneho zastúpenia za prípravu a prevzatie návrhu, písomné podanie na súd písomné podanie na súd, a to vyjadrenie k návrhu zo dňa 17.10.2011, účasť na pojednávaní dňa 23.5.2012 a 5.9.2012, ako aj režijný paušál dvakrát po 7,41 € a dvakrát po 7,63 €, postupoval vecne správne. Dôvodne nepriznal právnemu zástupcovi odporcu v 2. rade trovy konania za študovanie spisu dňa 11.5.2011 na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, ak návrh na súd bol podaný až dňa 10.6.2011. Ak následne nepriznal okresný súd trovy právneho zastúpenia za písomné podanie na súd, týkajúce sa doručenia listinných dôkazov dňa 25.6.2012, správne konštatoval ak uviedol, že uvedené písomné dôkazy mohol zástupca odporcu 2/ predložiť spolu s vyjadrením, prípadne priamo na pojednávaní, preto je možné vyhodnotiť tento úkon za neučelný. Rovnako je možné postupovať i pri ďalšom úkone právneho zástupcu odporcu 2/ týkajúceho sa študovania pripojeného trestného spisu 1T 55/12 dňa 3.9.2012, ak právny zástupca odporcu 2/ zastupoval starostu Obec Štiavnické Bane, resp. starostu obce, ako obhajca, čiže s uvedeným spisom už bol oboznámený v čase jeho zastupovania v rámci trestnej veci. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením náhrady trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v rozsudku prvostupňového súdu.

Vzhľadom na tieto skutočnosti je preto zrejmé, že rozhodnutie okresného súdu o trovách konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, ktoré boli priznané odporcovi 2/ a vyplatenie ktorých bolo uložené ako povinnosť navrhovateľovi k rukám právneho zástupcu odporcu 2/, je vecne správne, preto odvolací súd aj v tomto rozsahu (súvisiacom výroku) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní. Navrhovateľ nebol úspešný, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia odvolací súd priznal odporcovi 2/, ako úspešnému účastníkovi konania, a to za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v zmysle § 14 ods. 1 písm. b) Vyhlášky vo výške 19.011,89 EUR + režijný paušál vo výške 7,81 EUR v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky, spolu vo výške 19.019,70 EUR. Trovy odvolacieho konania je navrhovateľ povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu odporcu 2/ podľa § 149 ods. 1 O. s. p. do troch dní.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.